

נערה המאורסה פרק עשירי נדרים ר"ן עה.

(א) לעיל עב: טיר יב:
(ב) [לקמן ע"ו: א] ושיין
(ג) עוד לך ע"ו: ד) ע"כ
שיין לך הקדושה: (ה) וכל
זה טעמו הדפוס: (ו) ושיין
ל"כ:

תורה אור השלם
1. כל נדר וכל שבועת
אשר לענת נפש אישה
יקיימו ואישה יפרת:
במדבר ל יד

הגהות הב"ח

(א) גמ' מדקתני בן
שעשה: (ב) רש"י ד"ה
ומאי מילא כוונתיה דרבי
אמי ממש: (ג) ד"ה
ממניין וכי דטעמא וכי
מדקא קיי דימנה אשה
אלמנה וכי ומדקאמור
הבא דלמא ל"ל הדין:
(ד) ד"ה מימל וכי משום
הדבר:

מוסף רש"י

כל הנדרים ב"ו הרי הן
קיימין לא אמר כלום.
דעדיין לא נא מהדר לעולם
והיך יכול לקיימו [ע"כ
ע"ב]. לא בא לכלל הקם
לא בא לכלל הפר.
הלך לא מאי מפר אלף
לאחר שמרה שנה לכלל
הקם [לקמן ע"ו].

פירושי הרא"ש

הקמתה ב"ו ששעשה
בהא מאמר מכלל
דשמייה ליה ל"ו אלא
דליירי בשעשה בה
מאמר: דקתני משנכנסה
לרשותו. דמשנכנסה לרשותו
אמר שכני ע"ו לו חלק זה
היינו מאמר: מתני' הרי
הן קיימין לא אמר כלום.
כדפרשית לעיל דהוה ליה
קיום בטעום דפי שיש
נדרים שלא יתפוך ור"י
אליעזר מנ"י פירש כאן
עוד טעם אחר שקיים
נדרים שלא לכלל איסור
מאותם שלא נא לכלל
איסור מיהו נריכס את
לעטס הראשון דהא רבנן
קאמרי דנדרים דלענת
שלא נא לכלל הקם לא
נא לכלל הפר ומנהו ליה
לרבנן דנדרים שלענתו שלא
נא לכלל הקם דהא לא
אמרו ק"ו אלף ע"כ משום
דהו כמי קיום בטעום:
את שבאו לכלל חלק:
היינו נדרים שכני חלק:
גמ' מודל חייילי ובבבלי:
אותם נדרים שהר כני
לאשמו שמהרה אותם חלו
ומטעמו לאתרא או לא
חייילי כלל:

ומאי תניא כוונתיה (א). ממאי משכמינן הכא דתניא כוונתיה דר' אמר
דשעשה בה מאמר פליגי: **מדקתני ר"ע** אומר כלום חלקנו בין יבם
כו' **בין שעשה בה מאמר כו'**. מכלל דשמייה ליה לר"א דאמר
דשעשה בה מאמר יפר והאכי מהדר ליה ר"ע הכי: א"ג. **מדקאמור**
ר' אליעזר צרישא משנכנסה לרשותו

נגמרה לו אשה שיש לו חלק בה וכו'
אינו דין שתגמר לו ואי דלא קדיש דלא
עשה בה מאמר מאי נגמרה לו איכא:
אי אשה מודה. שאפילו עשה בה
מאמר שאין חייבין עליה סקילה
כנערה המאורסה הלך לגבי נדרים
נמי לא הוה ככרוסה ואחיי אינו כוול
להפר לה: **מסניטין נמי** דיקא. כרזי

אמי (א) טעמא דר"ע דלמר צברייתא
וכשאר דברים כן נדרים משום סקילה
הוא דקאמר: **דקתני אין היבמה**
גמורה לאישה. מדקא קרי לה
ליבמה אשה אלמנה כשעשה בה מאמר
עסקינן ומדלמר הכי דליכא נמי
לקיים לארוסה שמע מינה דמשום
סקילה הוא דקאמר ר"ע דלמו מפרס
כשם שמפר לארוסה: **מתני' הרי**
הן קיימין לא אמר כלום. דנדרים
שלא נא לעולם אינו יכול לקיים:
שלא נללל איסור. שכבר נדרה
וקא חיייל עליה אפילו הכי מפר כ"ש
דמפר אותן שלא נא לכלל איסור
כשיבאו דעדיין לית בהו מששא. אל
לענין קיום אי אפשר שיהיו כן

דנדרים שכבר נא לכלל איסור דין הוא שיקיים הלך לא אמר כלום
לדברי הכל: **אם שלא נא לכלל הקם**. שעדיין לא נא לעולם ואי
אפשר לקיימו דקתני דכי אמר הרי הן קיימין לא אמר כלום:
אינו נא לנלל הפר. דאינו יכול להפר: **גמ' מוחל חיייל**. עלה
ובטלי לאתרא משום (ה) הדפחה קודם לכן: או דילמא לא
חיייל כלל. דהפחה דעבד קא מהניאל דלא חייילא עלה שם נדר:

דאמי
יש זיקה ולעיל פרישנא טעמא דר"ע משום דצבירא ליה אין זיקה
חזינן דאפילו צבירא ליה לר"ע דיש זיקה מני אמר דלא יפר לפי שאין
וכיון דלקסיה בן עזאי לר"ע וחזינהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כוונתיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא דהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אביה או בעורה ארוסה מני מפר לה דלא חל היבא לנדרה ארוס מת דהעל נמרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
צנדרה יבמה כמאן דליתיה דמי. ומנה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי צנדרים נמי שנראו לארוס
נמרוקנה רשות לאב כ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שמייה דב"ש משום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כלילו איתיה אפי נשמי' וליכא ארוס אלדין נמי יבם כ"ל דלא זכי צנדרה ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו צנדרים שנדרה צבית יבם אחי משתפקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה צבירי הארשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני**. מאותה עשה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). דהיא דהאומר לאשמו: הרי הן קיימין לא אמר כלום. דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ו) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שצאו לכלל איסור שהם חוקים ציומר שכבר חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
צנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שאל לכלל הקם**. נדרים שחלו: **לא נא לכלל הפר**. נדרים שלא חלו: **לא נא לכלל הפר**. דאע"ג
דליכא ק"ו צעל כרחק הקיפון הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חייילן ובעלן**. לר"א דלמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דלואון נדרים
שנדרה לאחר הפרה חייילי דהפרה לא מעכבא צוה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חייילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאחסי**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צנויר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חייילן ובעלן היא תפסותא דנהי דבטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחייילי מני מתפס צוה דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חייילי ליכא חששא הלך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חייילן ובעלן היכי מני מתפס מאי שנא ממאי' דבעיא לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמיים קמיה והתפס צוה בשר אחר ואמר זה כזה דאיעבי' לן אי דמעיקרא קמתפס ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפס ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפס אפי' למימר דלא דמי דשמייה התם דלמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפס צוה ואמר ואני משמע דהאי צנזירות דקאמרה קמתפס והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנמחו צמיון
כצ"ל. ומקשו מהו הכא ונהי דחייילא התפס מאי הוה ימנא דכיון דאתפס צוה כי אצטיל נדרה קמנא אצטיל נמי האי דליינא דאתפס סבין
הוא כדתנן צפ' מי שאמר (מיר כ): הריני נזיר ושמע צנויר ואמר ואני כולן נזירין הותר אחר כולן ולעיל נמי צפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. במשנה) אמר דצשתלחן זה צוה הותר הראשון הותרו כולן ולא קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כולן אלא דהותר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא

אמינו כוונתיה דר' אמי. דלוקמה [ע"ד]. להא דר' אליעזר כשעשה בה
מאמר: מה אשה שאין לו חלק בה עד שלא נא לרשותו. דהיינו
ארוסה: משנכנס לרשותו. היינו משקדשה והיינו ליבמה דמשנכנס
דאלו נשואין צלשון כניסה מדכר להו תנא דתנאן (לעיל ע"ב): עד שתכנס
לרשותו: **נגמרה לו**. לענין הפרת

נדרים דמפר לאשמו: **דאב**
אשה שיש לו חלק בה עד שלא נא
לרשותו. דהיינו יבמה שהיה לו חלק
בה משום זיקה קודם שעשה בה
מאמר: **משנכנס לרשותו**. דהיינו
כשעשה בה מאמר אינו דין שתגמר
לו ויהא זכאי יבם להפר נדריה
צבותפות: **כשאר דברים כן נדרים**.
משאר דברים אמה למד שאין היבם
מפר נדריה שהרי לשאר דברים אינה

ככרוסה ואפילו עשה בה מאמר
וכדמפרש לקמן אף להפרת נדרים כן
שאינה ככרוסותו ואינו מפר נדריה
אפילו צבותפות: **חנל ענין כן**
עזאי. על עממו היה דואג מפני שלא
שימש את ר"ע (ו): **מאי תניא כוונתיה**
דר' אמי. דלוקמה כשעשה בה
מאמר היכא תניא כוונתיה: **דקתני**
בין שעשה בה מאמר. אלמא שמעיה
ר"ע לר"א דבעשה בה מאמר מיירי:
אי נמי מירשא. דקתני משנכנסה
לרשותו נגמרה לו. האי ליבמה ללא
דוקא דהוה ליה לאתויי אשה שיש
לו חלק בה עד שלא תנא לרשותו

משנכנס לרשותו אינו דין שתגמר לו אלא ריש מילתא נקט: **מאי נשאר**
דברים כן נדרים דקתני. מאי נינהו אותן דברים דקא יליף נדרים
מינייהו: שאין חייבין עליה סקילה. שאין חייבין על היבמה סקילה
ואפילו עשה בה מאמר. אלמא לא עדיף מאמר דיבמה כקדושין
דארוסה: **מסניטין נמי** דיקא. דמחויב סקילה קא מייתי ראייה:
כשם שארוסה גמורה לאשמו. דלרוסה סקילה אם זינתה: **ורענין**
הלכה קי"ו כ"ע דלמו מפר לא לחסד ולא לשניד דאע"ג דקיי"ל

איכא חזקתא דמימר ה"מ נקמין דחיימי לה הך צברייתא אכל בתר דחיימי לה
חזינן דאפילו צבירא ליה אין זיקה וזיקה מני אמר דלא יפר לפי שאין היבמה גמורה לאישה שאין חייבין עליה סקילה כנערה המאורסה
וכיון דלקסיה בן עזאי לר"ע וחזינהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כוונתיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא דהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אביה או בעורה ארוסה מני מפר לה דלא חל היבא לנדרה ארוס מת דהעל נמרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
צנדרה יבמה כמאן דליתיה דמי. ומנה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי צנדרים נמי שנראו לארוס
נמרוקנה רשות לאב כ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שמייה דב"ש משום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כלילו איתיה אפי נשמי' וליכא ארוס אלדין נמי יבם כ"ל דלא זכי צנדרה ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו צנדרים שנדרה צבית יבם אחי משתפקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה צבירי הארשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני**. מאותה עשה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). דהיא דהאומר לאשמו: הרי הן קיימין לא אמר כלום. דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ו) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שצאו לכלל איסור שהם חוקים ציומר שכבר חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
צנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שאל לכלל הקם**. נדרים שחלו: **לא נא לכלל הפר**. נדרים שלא חלו: **לא נא לכלל הפר**. דאע"ג
דליכא ק"ו צעל כרחק הקיפון הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חייילן ובעלן**. לר"א דלמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דלואון נדרים
שנדרה לאחר הפרה חייילי דהפרה לא מעכבא צוה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חייילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאחסי**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צנויר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חייילן ובעלן היא תפסותא דנהי דבטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחייילי מני מתפס צוה דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חייילי ליכא חששא הלך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חייילן ובעלן היכי מני מתפס מאי שנא ממאי' דבעיא לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמיים קמיה והתפס צוה בשר אחר ואמר זה כזה דאיעבי' לן אי דמעיקרא קמתפס ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפס ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפס אפי' למימר דלא דמי דשמייה התם דלמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפס צוה ואמר ואני משמע דהאי צנזירות דקאמרה קמתפס והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנמחו צמיון
כצ"ל. ומקשו מהו הכא ונהי דחייילא התפס מאי הוה ימנא דכיון דאתפס צוה כי אצטיל נדרה קמנא אצטיל נמי האי דליינא דאתפס סבין
הוא כדתנן צפ' מי שאמר (מיר כ): הריני נזיר ושמע צנויר ואמר ואני כולן נזירין הותר אחר כולן ולעיל נמי צפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. במשנה) אמר דצשתלחן זה צוה הותר הראשון הותרו כולן ולא קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כולן אלא דהותר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא

ב"ב א ב מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכה כן סמנ
לאון רמב ט"ו ע"כ י"ד
סומן רלז ספקי חכ:

תוספות

מאי תניא כוונתיה דר'
אמי. מלחיה דבר מן
הצרייתא [מייתי ראייה]
דר"א כשעשה מאמר
קאמר: דקתני ר"ע
בין שעשה בה מאמר
כו'. אלמא שמעיה לר"א
כשעשה מאמר ק"ו א"ג
ב"ש. למר כ"ו אמי,
מדקתני משנכנסה לרשותו
כו' מן משנכנס לרשותו
אינו דין שתגמר לו,
משנכנס לרשותו דיבמה.
והתלמוד אינו מציא כ"א
תלמוד הדבר דנגמר, ואי
דברים [וא"י מספיק]
דיבמה קמתי, אלף פשוט
כשעשה מאמר איירי:
מאי ובשאר דבריי. דלעיל
(דף ע"ב): **שאין חייב עליה**
סקילה. גם אחר שעשה
בה מאמר, וכו' ציוס
לא נא לעולם אינו יכול לקיים:
שלא נללל איסור. שכבר נדרה
וקא חיייל עליה אפילו הכי מפר כ"ש
דמפר אותן שלא נא לכלל איסור
כשיבאו דעדיין לית בהו מששא. אל
לענין קיום אי אפשר שיהיו כן
דנדרים שכבר נא לכלל איסור דין הוא שיקיים הלך לא אמר כלום
לדברי הכל: **אם שלא נא לכלל הקם**. שעדיין לא נא לעולם ואי
אפשר לקיימו דקתני דכי אמר הרי הן קיימין לא אמר כלום:
אינו נא לנלל הפר. דאינו יכול להפר: **גמ' מוחל חיייל**. עלה
ובטלי לאתרא משום (ה) הדפחה קודם לכן: או דילמא לא
חיייל כלל. דהפחה דעבד קא מהניאל דלא חייילא עלה שם נדר:
יש זיקה ולעיל פרישנא טעמא דר"ע משום דצבירא ליה אין זיקה
חזינן דאפילו צבירא ליה לר"ע דיש זיקה מני אמר דלא יפר לפי שאין היבמה גמורה לאישה שאין חייבין עליה סקילה כנערה המאורסה
וכיון דלקסיה בן עזאי לר"ע וחזינהו לר"א ור' יהושע צדינא דלא אהדרו ליה מידי נקטינן כוונתיה וכן פסק הרמב"ן ז"ל. ומסתפקא לה
כיון דיבם לא מני מפר אב במקום יבם מן הארוסין אי מני מפר או לא ולא ידענא אכרעותא דהא מילתא. מיהו מסתברא לי דנדרים
שנדרה צבית אביה או בעורה ארוסה מני מפר לה דלא חל היבא לנדרה ארוס מת דהעל נמרוקנה רשות לאב והכא כיון דלא זכי יבם
צנדרה יבמה כמאן דליתיה דמי. ומנה שפרשתי לעמלה (דף ע"א): בשם רבותי צעלי התוס' ז"ל בהיא דב"ש סברי צנדרים נמי שנראו לארוס
נמרוקנה רשות לאב כ"ל כן דהא לפי פירושם ז"ל שמייה דב"ש משום דכיון דנראו לארוס ראשון לא זכי זהו ארוס אחרון ואע"ג דליתיה לארוס
אחרון כמאן דליתיה דמי וכיון דכמאן דליתיה דמי קם ליה אב כלילו איתיה אפי נשמי' וליכא ארוס אלדין נמי יבם כ"ל דלא זכי צנדרה ארוס
ראשון אב מני מפר. מיהו צנדרים שנדרה צבית יבם אחי משתפקא לי. והו מה שנראה לי צוה ולענין מעשה נדרים עיון וצדיקה צבירי הארשונים
ז"ל: **מתני' האומר לאשמו וכו' מכאן ועד שאבא ממקום פלוני**. מאותה עשה שאבא ממקום פלוני. והיינו דקתני מכאן
ולא קתני מיום זה לפי שאין דעתו אלא מיום שיבא ממקום ומש"ה לא מפר לה מהשתא דחייש דלמא צעודו אללה מדור נדרים שיבא
בקיומן וכדפרשית לעיל (דף ע"ב). דהיא דהאומר לאשמו: הרי הן קיימין לא אמר כלום. דדוקא לענין הפרה אמר ר"א מופר משום ק"ו
דידיה כדמפרש ואזיל (ו) ולענין הקמה אדרבה היא הנותנת) אם הפר נדרים שצאו לכלל איסור שהם חוקים ציומר שכבר חלו לא יפר נדרים
שלא נא לכלל איסור ולא חמירי כולי האי אכל לענין הקמה אדרבה דנהי דאשכחן דנדרים שחלו דחמירי מני לקיומי מאן לימא לן הכי
צנדרים שעדיין לא חלו דלא אלימי: **אם שאל לכלל הקם**. נדרים שחלו: **לא נא לכלל הפר**. נדרים שלא חלו: **לא נא לכלל הפר**. דאע"ג
דליכא ק"ו צעל כרחק הקיפון הכתוב: **גמ' לר"א מוחל חייילן ובעלן**. לר"א דלמר דמני מפר נדרים קודם שתדור מי אמרינן דלואון נדרים
שנדרה לאחר הפרה חייילי דהפרה לא מעכבא צוה ומיהו בטלי להו מיד או דלמא לא חייילי כלל כיון שהפר לה קודם שנדרה: (א) **דאחסי**
אחרינא צדינן נדרא. כגון שנדרה היא צנויר וצא אחר ואמר ואני כמותה אי אמרת חייילן ובעלן היא תפסותא דנהי דבטלי להו מיד
אפי' הכי כיון דחייילי מני מתפס צוה דכי אמר ואני כמותה אהריני נזירה דקאמרה קאמר ואי לא חייילי ליכא חששא הלך לא הויה התפסה.
ומקשו הכא ואפי' תימא חייילן ובעלן היכי מני מתפס מאי שנא ממאי' דבעיא לן צריש ממילתין (דף ע"א): היכא דמנח בשר שלמים לאחר
וזיקת דמיים קמיה והתפס צוה בשר אחר ואמר זה כזה דאיעבי' לן אי דמעיקרא קמתפס ואסור או דהיתרא דהשתא קמתפס ושרי
ומסקנא דהיתרא קמתפס אפי' למימר דלא דמי דשמייה התם דלמר זה כזה ומש"ה אמר דכמו שהוה ע"כ נשמי קאמר אכל הכא שזו
אומרת רביני נזירה והאי מתפס צוה ואמר ואני משמע דהאי צנזירות דקאמרה קמתפס והכי מוכחא סוגיין דנזירות שנמחו צמיון
כצ"ל. ומקשו מהו הכא ונהי דחייילא התפס מאי הוה ימנא דכיון דאתפס צוה כי אצטיל נדרה קמנא אצטיל נמי האי דליינא דאתפס סבין
הוא כדתנן צפ' מי שאמר (מיר כ): הריני נזיר ושמע צנויר ואמר ואני כולן נזירין הותר אחר כולן ולעיל נמי צפ' ד'
נדרים (דף כו. וסו. במשנה) אמר דצשתלחן זה צוה הותר הראשון הותרו כולן ולא קושיא היא כלל דלא איתמר הותר א' מהן הותרו
כולן אלא דהותר חכם שעוקר הגדר מעיקרו הלך כל שהותר א' מהן אגלי מילתא שלא היה כאן נדר מעולם וצטלה לה התפסה דבתרא
אכל צעל שאינו עוקר למפרע אלא מכאן ולהבא אע"פ שהותר הראשון איך באיסקרייהו קיימי שאין התפסה שלהם צטלה בכך וגמרה היא

גמ' איבעיא להו [לר"א] מוחל חייילי נדרים אשתו ובבבלי. פי' כשפעה לה נדרים שעתידה לדור [מימל חייילן ובעלן], מי אמרינן דחייילי ובעלני אחר שחלו שהרי הפר: